

Prædiken til 3. søndag efter helligtrekonger

Luk. 17, 5-10

Hverdags-fyrften-gudstjeneste

Dette hellige evangelium skriver evangelisten Lukas: Apostlene sagde til Herren: »Giv os en større tro!« Herren svarede: »Havde I en tro som et sennepsfrø, kunne I sige til dette morbærtræ: Ryk dig op med rode, og plant dig i havet! og det ville adlyde jer.

Hvis en af jer har en tjener, som pløjer eller er hyrde, vil han så sige til ham, når han kommer hjem fra marken: Kom straks og sæt dig til bords? Vil han ikke tværtimod sige: Lav mad til mig og bind kjortlen op om dig og vart mig op, mens jeg spiser og drikker; bagefter kan du selv spise og drikke. Mon han takker tjeneren, fordi han gjorde det, han har fået besked på? Således også I: Når I har gjort alt det, I har fået besked på, skal I sige: Vi er unyttige tjenere, vi har kun gjort, hvad vi skulle gøre.« Lukasevangeliet 17,5-10

Der var en gang et menneske, som ønskede sig mere i livet. Som længtes efter frihed. Tro.

Hun skrev til sin søn:

”Årene iler af sted, jeg kan ikke rigtig forstå det. Og ikke mange af os når at sætte et tydeligt præg på vort liv, mens vi har det, men lever som om livet var en uendelig strømmende flod af tilbud og muligheder og det er

tids nok, at vi er nærværende i morgen eller i overmorgen. Jeg føler selv, at mine efterhånden mange år er blevet til en bunke løse skitser, løst hæftede i ryggen. Hvis man bladrer dem igennem vil man få et flygtigt indtryk af et sobert udkast til en løsning ... en ide ... men samtidig en udefinerlig følelse af, at fundamentet ikke var bæredygtigt. Kort sagt, hele mit liv har jeg sagt: I morgen ved jeg hvordan, i morgen, i morgen”.

Det er maleren Else Bang, der skrev disse ord, her fra Mols, til sin søn Jon Bang Carlsen. Han gjorde hendes tanker og ord til en film.

Kender ikke også vi til følelsen af, at fundamentet ikke er bæredygtigt? Oplever ikke også vi ikke at magte i dag, men håbe på i morgen? Kan ikke også vi se årene, vi har levet, som en bunke løse skitser, løst hæftet i ryggen?

Der var nogle mænd, der kom til Jesus. Også de følte, at deres fundament ikke var bæredygtigt. De bar i sig en længsel efter mere tro. Det, de havde fået en forsmag på i mødet med Jesus, ønskede de mere af. ”Giv os mere tro”, bad de. Og Lukas tog deres tanker med i sit evangelium.

Også vi gør os tanker om livet. Tegner der sig i vores liv skitser, nogle har kunnet bruge til noget? Vakler fundamentet og har vi en tro, der bærer os? Kommer vi her for at få en større tro?

Redaktion
Valgmenighedspræst
Margrethe Dahlerup Koch
Egevej 4
6950 Ringkøbing
mdkoch@mail.dk

Sognepræst
Søren Jensen
Byløkken 27
8240 Risskov
sjen@km.dk

Søndagslæsning
udkommer hver uge på
www.grundtvig.dk
– hvor man også
kan tilmelde sig
elektronisk nyhedsbrev
om Søndagslæsning

Grundtvigsk Forum
Farvergade 27
1463 København K
Telefon 3373 2800
vartov@vartov.dk

Da må vi gå skuffede hjem. Giv os en større tro! Ønsket er absurd. Det kan hverken stilles som et spørgsmål eller et krav. Det kan ikke besvares.

Absurd betyder fornuftsstridigt eller meningsløst. Når noget er absurd, står vi over for situationer eller modsætninger, som ikke kan bringes i sammenhæng. Det absurde drama skildrer og demonstrerer, at livet ikke går op. Man kan f.eks. på en og samme tid betragte et pænt kaffeselskab og krigens gru. Det absurde er, at det ikke danner mening og fornuft. Når man har set et absurd drama, går man hjem med en følelse af, at livets modsætninger ikke går op.

Man kan godt sige, at første del af det evangelium, vi hører i dag, er et lille absurd drama: Disciplene kommer til Jesus og ønsker eller kræver større tro; som om de har nogen i forvejen. Jesus svarer dem: ”Hvis I bare havde en tro på størrelse med det allermindste sennepskorn, så kunne I få morbærtræet til at plante sig i havet”.

Men hvad skulle det dér, i havet? Svaret afslører den meningsløshed, der ligger i disciplenes spørgsmål. Troen kan ikke måles eller gøres op, som noget vi har lidt eller meget af.

Kommer vi i kirken for at få en større tro, da må vi gå skuffede hjem; her deles ikke tro ud, og den tro, du har, måles ikke.

Vi ser disciplene for os; de kunne lide, hvad de havde set og håbede vel, at troen kunne bringe dem til nye højder. De tror, at tro er noget, der kan løfte dem til en andens sfære, og som kan give dem en understøtning, et fundament, så livets modsætninger kan gå op i en højere enhed.

Jesu svar til apostlene er et svar, der gør op med deres opfattelse af tro: Nu må det vise sig, om de er tro; tro tjenerne.

Med sit absurde svar demonstrerer Jesus, at troen må have virkelighedskarakter. Det er i deres liv med hinanden, det må vise sig, om

de er tro og heri har tillid til Gud. Tro er en måde at være til på, som har med tillid at gøre. Eller som det siges i stykket fra den epistel vi hørte læst: ”Tro er fast tillid til det, der håbes på”.

Jeg begyndte med at citere en kvinde, der en gang boede her på Mols. En mor, der skrev breve til sin søn. En dag skriver hun: ”Jeg kan ikke fortælle dig så meget ellers. De ydre begivenheder i vores lille verden er vel ikke så mange”. Og så fortæller hun, hvordan hun kom til at tænke på sin mor, Jon Bang Carlsens mormor:

”Jeg kommer til at tænke på mormor. Hun kunne indirekte give udtryk for det samme, som jeg gør, i sine breve til os børn. En art blufærdighed i følelsen af, at vi unge var så engagerede i vort eget pulserende, urolige liv, at vi næppe kunne forholde os til den baggrund vi kom fra, som om kun vi unge ’levede’ og bag os i barndomshjemmet var det stilstand, situationen fastlåst i det øjeblik vi rejste bort ... vi tog livet med os. Jeg kan forstå mor, hvis hun iblandt kunne føle sådan overfor os børn. Men det er bare ikke sandt. *Livet vil leves* og derfor går sole både op og ned ustandseligt, og skrubbudser springer enten for højt eller for lavt og lander forkerte steder eller rigtige steder. Det kan slet ikke være anderledes. Ethvert menneske, ungt eller gammelt, er altid i centrum af livet, ... det slipper os ikke”.

Vi kommer ind i kirken med det liv, vi er midt i. Måske har vi det som den mor, hvis børn var rejst; børnene tog på en måde livet med sig. Måske har vi mistet dén, vi elskede og elskede livet med. Måske føler vi fundamentet vakle, og at vores liv ”kun” tegner løse skitser, der er holdt løst sammen. Uanset så kommer vi med det, vi har; fordi livet vil leves. Tro er en tillid til, at vi kan leve det med Guds hjælp.

Ethvert menneske er altid midt i livet! Det er ikke mennesket - det er ikke mig, der er i

centrum, men jeg er midt i livet, for det er vi alle. Det er vi skabt til, og det er vi dømt til. Det er kristen dom.

Et morbærtræ skal ikke vokse i havet. Lige så lidt som et menneske skal være noget andet, end hvad det er. Ethvert menneske skal være midt i livet, ungt eller gammelt. Vi begyndte med en kollekt, skrevet af Anna Sophie Seidelin, som også har skrevet her fra Mols. Hun beder:

”Gør os til ét med hans tro,
lad os gå til bords som herrer
og rejse os som tjenere
for dig og for hinanden.
Så lever vi glade her”.

Gør os til ét med Kristi tro. Tro er at gøre sig til ét med Kristi tro. Kristus som blev menneske for vores skyld, og tog en tjeners skikkelse på og blev mennesker lig og ydmygede sig og blev lydige indtil døden på et kors. Derfor har Gud ophøjet ham og skænket ham navnet over alle navne. Troen har Gudsmanden som sin genstand midt i livet.

”*Livet vil leves* og derfor går sole både op og ned ustandseligt, og skrubbudser springer enten for højt eller for lavt og lander forkerte steder eller rigtige steder. Det kan slet ikke være anderledes. Ethvert menneske, ungt eller gammelt, er altid i centrum af livet, ... det slipper os ikke”.

Jo, livet vil leves, og livet kan leves, når vi gør os til ét med Kristi tro.

Amen

Hanne Marie Houkjær
Risskov

Salmer:
3, 826 (100 salmer), 582, 365, 577 v. 1-3 – 7